

De la tradiție la adevăr

Marturia fostului preot romano-catolic

Richard Peter Bennett

Născut în Irlanda, într-o familie de opt persoane, am avut o copilărie fericită și împlinită. Tatăl meu era colonel în Armata Irlandeză pînă cînd s-a pensionat pe cînd aveam eu vreo nouă ani. În familia noastră ne plăcea să cîntăm cu gura, cu instrumentele, și interpretam mici piese de teatru, și toate acestea într-un cantonament militar din Dublin.

Eram o familie tipică irlandeză romano-catolică. Uneori, tatăl meu îngenunchea lîngă pat și se ruga într-un mod solemn. Mama mea vorbea cu Iesus în timp ce cosea, spăla vasele sau chiar în timp ce fuma o țigară. Aproape în fiecare seară îngenuncheam în sufragerie ca să ne spunem împreună rugăciunile (mătăniile). Nici unul dintre noi nu lipsea de la liturghia duminicală decît dacă era grav bolnav. Cînd aveam cinci sau șase ani, Iesus Cristos era o Persoană foarte reală pentru mine, dar la fel erau Maria și sfinții. Mie îmi mergea ca multor altora din țări romano-catolice tradiționale aflate în Europa, America de Sud, precum și din Filipine, care îi puneau pe aceeași treaptă pe Iesus, pe Maria și pe toți ceilalți sfinți.

Am învățat catehismul la școala iezuită din Belvedere, unde am făcut școala primară și secundară. Ca orice băiat care merge la o școală iezuită, puteam să spun pe de rost deja înainte de a fi împlinit zece ani „cinci dovezi ale lui Dumnezeu“ din Toma de Aquino și să explic de ce este papa conducătorul singurei Biserici adevărate. Eliberarea sufletelor din purgatoriu era o chestiune serioasă. Am memorat următoarele cuvinte: „Este un gând sfînt și folositor să te rogi pentru cei morți ca să fie dezlegați de păcate“, deși nu știam ce însemnau aceste cuvinte. Ni s-a spus că papa, ca și conducător al Bisericii, era cel mai puternic om de pe pămînt. Ceea ce spunea el era lege, iar iezuiții erau oamenii lui de încredere.

Deși liturghia se ținea în latină, încercam s-o frecventez zilnic, pentru că eram fascinat de atmosfera misterioasă care era acolo. Ni se spunea că liturghia este cel mai important mijloc de a fi pe placul lui Dumnezeu. În plus, eram încurajați să ne rugăm sfinților, și aveam sfinți patroni pentru aproape orice domeniu din viață. Eu nu m-am prea rugat lor, cu o singură excepție: mă rugam sfîntului Anton, patronul obiectelor pierdute, întrucît pierdeam atîtea lucruri...

Cînd am avut 14 ani am simțit chemarea de a deveni misionar. Totuși, această chemare nu mi-a influențat stilul de viață din perioada aceea. Anii de la 16 la 18 ani au fost cei mai împliniți și mai frumoși pe care și-i poate dori cineva. Aveam numai succese atît la școală, cît și pe linie sportivă.

Trebuia adesea să-mi duc mama la spital cu mașina pentru fizioterapie. În timp ce o așteptam, am găsit o dată citate într-o carte versetele²⁹ și ³⁰ din capitoul 10 al evangheliei după Marcu: *„Iesus a răspuns și a zis: Adevărat vă spun: Nu este nimeni care să lase casă sau frați sau surori sau mamă sau tată sau copii sau ogoare din cauza Mea și din cauza evangheliei fără să primească de o sută de ori acum în timpul acesta case și frați și surori și mame și copii și ogoare cu persecuții, iar în epoca*

viitoare viața eternă“. Dar pentru că nu aveam nici o idee despre adevăratul mesaj al salvării, am hotărât din acest verset că eram cu adevărat chemat să devin misionar.

Încercarea de a dobândi salvarea prin propriile merite

În 1956 mi-am lăsat familia și prietenii și am intrat în ordinul dominican. Am studiat opt ani ce înseamnă să fii un călugăr, tradițiile Bisericii, filozofie, teologia lui Toma de Aquino, precum și o parte din Biblie din perspectivă romano-catolică. Puținul acela care constituia credința mea personală era instituționalizat și ritualizat în sistemul religios dominican. Dacă voiam să ajung sfânt, am fost învățat că trebuie să ascult de lege, atât cea bisericească, cât și cea a ordinului dominican. Am avut multe discuții cu călugărul Ambrose Duffy, directorul nostru de studii, despre lege ca mijloc de a obține sfințenia. Pe lângă faptul de a deveni „sfânt“, eu doream și să fiu sigur de salvarea eternă. Am memorat o parte din ceea ce scrisese papa Pius al XII-lea în enciclica sa *Mystici Corporis*: „Salvarea multora depinde de rugăciunile și sacrificiile membrilor corpului mistic al lui Cristos oferite în acest scop“. Această concepție privind salvarea prin suferință și rugăciune este și mesajul de bază al aparițiilor de la Fatima și Lourdes, și eu am căutat să-mi câștig propria salvare, ca și pe cea a altora printr-o asemenea suferință și rugăciune. În mănăstirea dominicană din Tallaght, Dublin, am făcut multe isprăvi deosebit de grele ca să câștig suflete, cum ar fi dușuri reci în mijlocul iernii și autoflagelarea cu un lanț subțire de oțel. Ambrose Duffy știa ce făceam, propria lui viață austeră a întărit convingerea pe care au trezit-o în mine cuvintele papei. Cu disciplină și hotărâre, am studiat, m-am rugat, am făcut penitență și am încercat să țin cele Zece Porunci și mulțimea de reguli și tradiții ale ordinului dominican.

Pompă exterioară – goliciune interioară

În 1963, la vârsta de 23 de ani, am fost hirotonisit preot romano-catolic și m-am înscris la Universitatea Angelicum din Roma ca să-mi sfârșesc studiul început în privința lui Toma de Aquino. Totuși, acolo am avut dificultăți atât cu pompa exterioară, cât și cu goliciunea interioară. Imaginea pe care mi-o făcusem de-a lungul anilor despre Sfântul Scaun și despre orașul sfânt pe baza lecturilor mele nu semăna absolut deloc cu ceea ce aveam în fața ochilor. Oare era cu adevărat vorba despre același oraș? La Universitatea Angelicum am constatat cu groază că sute de studenți care năvăleau dimineața la cursuri nu păreau interesați de teologie. Am observat că unii citeau revistele *Time* și *Newsweek* în timpul orelor. Cei ce păreau să asculte cu atenție ceea ce li se preda erau interesați doar de obținerea unor poziții mai înalte în ierarhia romano-catolică din țările lor de baștină.

Într-o zi m-am dus să mă plimb în Colosseum, ca să calc pământul pe care se vărsase sângele atîtor martiri creștini. În timp ce mă apropiam de arenă, am încercam să-mi imaginez acei bărbați și femei care Îl cunoșteau așa de bine pe Cristos și erau atât de copleșiți de iubirea Lui, că erau dispuși plini de bucurie să fie arși pe rug sau mâncați de animale sălbatice. Totuși, plăcerea acestei experiențe mi-a fost stricată, deoarece când m-am întors la stația de autobuz am fost insultat de niște băieți care și-au bătut joc de mine strigîndu-mi niște cuvinte urâte. Am simțit că făceau aceasta nu pentru că eram de partea lui Cristos ca primii creștini, ci pentru că au văzut în mine sistemul

romano-catolic. Mi-am scos repede din minte acest contrast, totuși ideea pe care mi-o făcusem despre Roma ca fiind un oraș minunat a dispărut rapid.

Într-o noapte m-am rugat timp de două ore la altarul bisericii San Clemente. Când mi-am amintit acolo de chemarea la viața de misionar și la promisiunea „însutită“ din Marcu 10:29-30 pe care o simțisem ca băiat, m-am hotărât să renunț la titlul academic pe care îl doream prin studiul teologiei lui Toma de Aquino. Nu era o decizie ușoară, dar după rugăciune îndelungată am fost sigur că am decis corect.

Preotul care era conducătorul lucrării mele de diplomă n-a vrut să-mi accepte decizia. Ca să-mi ușureze obținerea titlului, mi-a oferit o lucrare scrisă cu câțiva ani mai înainte. El a spus că o puteam folosi ca a mea proprie și că trebuia doar să o susțin și oral. Lucrul acesta mi-a întors stomacul pe dos. Am simțit că această ofertă este la fel de păcătoasă ca ceea ce văzusem în urmă cu câteva săptămîni în parcul orașului: niște prostituate elegante încălțate cu cizme negre de piele. Am rămas la decizia mea și am părăsit universitatea la un nivel academic obișnuit, fără grad special. Nu la mult timp după aceea am primit ordin să plec ca misionar în Trinidad, Caraibe.

Mîndria vine înaintea căderii

În 1 octombrie 1964 am ajuns în Trinidad și timp de șapte ani am avut succes, din perspectivă romano-catolică, îndeplinindu-mi toate îndatoririle și făcîndu-i pe mulți oameni să vină la liturghie. Prin 1972 eram destul de implicat în „mișcarea de înnoire catolico-carismatică“.

La o adunare de rugăciune din luna martie a acelui an I-am mulțumit Domnului că eram un preot așa de bun și am cerut ca, dacă era voia Lui, să mă umilească ca să fiu și mai bun. Mai tîrziu în aceeași seară am căzut de pe o scară și am fost dus la spital cu fracturi la ceafă și în mai multe locuri ale coloanei vertebrale. Fără acest accident care mi-a pus viața în pericol mă îndoiesc că aș fi ieșit vreodată din starea mea de mulțumire de sine.

Acum, cînd în durerile mele am strigat la Dumnezeu, rugăciunile pe care învățasem pe de rost nu mi-au fost de nici un folos. În durerile pe care le aveam în săptămînilor de după accident am început să găsesc ceva mîngîiere în rugăciunea personală la Dumnezeu. Am renunțat să mai spun rugăciunile din breviar (cartea oficială de rugăciuni destinate clerului Bisericii Romano-catolice) și mătăniile, și am început să mă rog folosind părți din Biblie. Această schimbare nu s-a făcut de la o zi la alta. Nu-mi cunoșteam Biblia și puținul pe care îl învățasem despre ea de-a lungul anilor nu-mi întărise încrederea în ea. Studiile făcute de mine în filozofie și teologia lui Toma de Aquino nu m-au ajutat mai departe. Acum cînd Îl căutam pe Domnul în Biblie, eram la fel de dezorientat ca unul care a intrat într-o pădure mare și întunecoasă fără să aibă hartă.

În parohia la care am fost trimis spre sfîrșitul anului lucra un preot dominican care fusese mult timp pentru mine ca un frate. Trebuia să lucrăm timp de peste doi ani în parohia Pointe-a-Pierre, căutîndu-L pe Dumnezeu cît de bine puteam. Am citit, am studiat, ne-am rugat împreună și am încercat să punem în practică învățătura Bisericii. Am fondat comunități în mai multe sate. Din punct de vedere romano-catolic aveam mult succes. Mulți oameni asistau la liturghie. Catehismul era predat în multe școli, inclusiv școli publice.

Eu mi-am continuat studiul biblic personal, dar el a avut prea puțin efect asupra lucrării pe care o făceam, ci mi-a arătat mai degrabă cât de puțin știam cu adevărat despre Domnul și despre Cuvîntul Său. În timp, versetul din Filipeni 3:10 a devenit dorința inimii mele: „*Ca să-L cunosc pe El și puterea învierii Sale*“.

În epoca aceea, mișcarea catolico-carismatică creștea cu putere, și noi am introdus-o în aproape toate satele noastre. În acest context au venit la noi câțiva creștini din Canada ca să ne școlarizeze. Am învățat multe de la ei, mai ales în ce privea rugăciunea pentru vindecarea fizică. Tot ce spuneau ei era foarte orientat spre experiență, dar a fost o adevărată binecuvîntare cînd am dobîndit prin ei o mai mare încredere în autoritatea Bibliei. Am început să compar între ele versete biblice și, cînd citam un pasaj biblic, dădeam capitolul și versetul.

Un text pe care îl foloseau canadienii era Isaia 53:5: „*Prin rănile Lui am fost vindecați*“. Cînd am studiat cu de-amănuntul acest capitol, am descoperit că Biblia se ocupă aici de problema păcatului și de pedeapsa purtată în locul celor care au păcătuit. Cristos a murit în locul meu. Deci era ceva greșit să încerc să-mi ispășesc singur păcatul sau să ispășesc singur cel puțin o parte de pedeapsă. „*Dar dacă este din grație, nu mai este din fapte...*“ (Romani 11:6). „*Noi toți rătăceam ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a aruncat toată vina noastră asupra Lui*“ (Isaia 53:6).

Mie îmi dădea bătaie de cap mai ales următorul păcat: orgoliul. Mă enervam repede cînd aveam de-a face cu oamenii. Uneori strigam la ei. Chiar dacă am cerut iertare pentru purtarea mea greșită, nu eram totuși conștient că sunt un păcătos prin natură și că port în mine păcatul ca moștenire de la Adam. Adevărul biblic este acesta: „*După cum este scris: Nu este nici unul drept, nici măcar unul*“ și: „*Toți au păcătuit și duc lipsă de gloria lui Dumnezeu*“ (Romani 3:10,23). Biserica Romano-catolică, dimpotrivă, mă învățase că depravarea omului – numită și „păcatul originar“ – îmi fusese spălată cu ocazia botezului meu ca sugar. În mintea mea mă țineam în continuare de această concepție, dar în inimă știam exact că natura mea depravată nu fusese învinsă de Cristos. Prin urmare, versetul „*să-L cunosc pe El și puterea învierii Sale*“ din Filipeni 3:10 continua să fie dorința inimii mele.

Știam că fără puterea lui Cristos nu puteam trăi viața creștină. Astfel, am lipit acest text pe bordul mașinii mele și în alte locuri vizibile. Dorul de a-L cunoaște pe Cristos m-a motivat să-L caut, iar El, Dumnezeu fidel, a permis să găsesc răspuns.

Autoritatea Sfintei Scripturi

Mai întîi am descoperit că Cuvîntul lui Dumnezeu, Biblia, este perfect și fără greșală. Fusesem învățat că Biblia este relativă și că fidelitatea Cuvîntului e îndoielnică în multe domenii. Acum am început să înțeleg că puteam cu adevărat să mă încred în Biblie. Cu ajutorul unei concordanțe am aflat ce spune Biblia despre ea însăși. Am descoperit că Biblia afirmă limpede că este de origine divină și că afirmațiile ei au valabilitate absolută. Ea e fără greșală și este adevărată în istoria din ea, în promisiunile făcute de Dumnezeu, în profețiile din ea, în poruncile ei morale și în învățăturile privitoare la viața creștină. „*Toată Scriptura este insufletă de Dumnezeu și de folos pentru învățatură, pentru mustrare, pentru corectare, pentru educare în*

dreptitudine, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pregătit, complet echipat pentru orice lucrare bună“ (2.Timotei 3:16-17).

Am făcut această descoperire în timpul unei călătorii la Vancouver (Canada) și Seattle, statul Washington. În timp ce eram în Seattle am fost rugat să vorbesc la biserica catolică Sf. Ștefan. Mi-am ales ca temă autoritatea absolută a Cuvîntului lui Dumnezeu. A fost pentru prima dată că înțelegeam acest adevăr și vorbeam despre el. La întoarcerea mea la Vancouver am ținut aceeași predică în fața a peste patru sute de persoane. Stăteam înaintea lor cu Biblia în mîna și explicam: Biblia, Cuvîntul lui Dumnezeu, este autoritatea absolută și finală în toate chestiunile de credință și morală.

Trei zile mai tîrziu, arhiepiscopul de Vancouver, James Carney, mi-a trimis vorbă să mă duc în biroul lui. Mi-a interzis în mod oficial să mai predic în arhidioceza lui. Mi-a spus că pedeapsa ar fi trebuit să fie mai severă dacă n-ar fi fost scrisoarea de recomandare pe care mi-o trimisese Anthony Pantin, arhiepiscopul meu. Curînd după aceea m-am întors la Trinidad.

Cine are dreptate: Biserica sau Biblia?

Pe cînd eram încă preot în Pointe-a-Pierre, lui Ambrose Duffy, fostul meu pedagog aspru de pe timpul studenției, i s-a cerut să mă ajute. Timpurile se schimbaseră. După cîteva greutăți inițiale am devenit prieteni buni. Am împărtășit cu el ceea ce descopeream. El a ascultat și a comentat cu mult interes, dorind să-mi înțeleagă motivația. Eu vedeam în el o persoană de legătură cu frații mei dominicani și chiar cu cei din casa arhiepiscopului. Cînd a murit brusc din cauza unui atac de cord, am fost foarte îndurerat. Îl văzusem pe Ambrose ca pe unul care mă putea ajuta să dezleg marea dilemă, Biserica sau Biblie, cu care mă luptam. Sperasem că el va putea să-mi explice mie și pe urmă fraților mei dominicani adevărurile cu care mă luptam. Am predicat la înmormîntarea lui, plin de o disperare profundă.

Am continuat să cer în rugăciune ceea ce se spune la Filipeni 3:10: „*Să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui*“, dar pentru a afla mai multe despre El trebuia mai întîi să aflu despre mine ca păcătos. Am văzut din Biblie (1.Timotei 2:5) că rolul de mediator pe care îl aveam ca preot – exact ceea ce susține Biserica Romano-catolică, dar exact opusul a ceea ce susține Biblia – era greșit. Mă bucuram cu adevărat ca oamenii să se uite în sus la mine și, într-un anumit sens, să fiu idolatrizat de ei. Îmi justificam păcatul spunînd că, la urma urmelor, dacă aceasta susține cea mai mare Biserică din lume, atunci cine sunt eu s-o pun sub semnul întrebării? Totuși, lupta din mine se ducea mai departe. Mi-am dat seama treptat că este păcat s-o venerezi pe Maria, pe sfinți și pe preoți. Darcu toate că doream să renunț la Maria și la sfinți ca mediatori, nu puteam renunța la preoție, căci în ea îmi investisem întreaga viață.

Anii luptei decisive

Maria, sfinții și preoția erau doar o parte neînsemnată a luptei enorme pe care o aveam de dat. Cine era stăpînul vieții mele: Iesus Cristos în Cuvîntul Său, sau Biserica Romano-catolică? Această întrebare supremă făcea ravagii în mine mai ales în ultimii mei șase ani ca preot în parohia Sangre Grande(1979-1985). Faptul că Biserica Romano-catolică era instanța supremă în toate chestiunile de credință și morală îmi fusese profund întipărit în minte încă din copilărie. Părea imposibil să pot gîndi altfel vreodată. Biserica Romano-catolică nu era numai instanța supremă, ci și „Sfînta

Mamă“. Cum puteam eu vreodată să mă pun contra „Sfintei Mame“, eu, care eram slujitorul ei oficial, care îi administram sacramentele și îi îndemnam pe oameni să-i fie fideli?

În 1981, în timp ce participam la un seminar de înnoire parohială în New Orleans, m-am rededicat servirii Bisericii Romano-catolice. Totuși, când m-am întors în Trinidad și m-am confruntat din nou cu problemele de zi cu zi, am început să mă întorc la autoritatea Cuvîntului lui Dumnezeu. În final, tensiunea din interiorul meu a luat forma unei lupte decisive. Uneori socoteam Biserica Romano-catolică ca fiind cea mai înaltă autoritate, alteori consideram că autoritatea Bibliei este supremă. Am suferit în acești ani nu numai suflețește, ci am avut mari probleme și cu stomacul. Ar fi trebuit de fapt să știu că este imposibil să servești doi stăpîni.

Funcția mea cerea să pun autoritatea absolută a Cuvîntului lui Dumnezeu sub autoritatea mai înaltă a Bisericii Romano-catolice. Incompatibilitatea dintre cele două se vede în exemplul celor patru statui ale bisericii de la Sangre Grande. Am înlăturat și distrus statuile sfîntului Francisc și sfîntului Martin, pentru că a doua poruncă a lui Dumnezeu spune: „*Să nu-ți faci chip cioplit*“ (Exod 20:4). Totuși, când am vrut să îndepărtez și statuile Mariei și ale Inimii Sfinte au apărut proteste, care au avut ca urmare faptul că le-am lăsat unde erau, deoarece cea mai înaltă autoritate, adică Biserica Romano-catolică, spune în legea ei (Canonul 1188): „Practica expunerii unor statui sfînte în biserici ca să fieenerate de credincioși trebuie să fie menținută“. N-am observat că ceea ce încercam să fac era să pun poruncile oamenilor deasupra Cuvîntului lui Dumnezeu.

Eu însumi vinovat

Deși învățasem deja că Cuvîntul lui Dumnezeu are valabilitate absolută, mă străduiam încă din răspuțeri să mă țin strîns de faptul că autoritatea Bisericii Romano-catolice stă deasupra celei a Cuvîntului lui Dumnezeu, chiar în domeniile în care Biserica Romei afirmă opusul a ceea ce scrie în Biblie. De ce a durat această luptă așa de mult în cazul meu? Primul motiv era chiar persoana mea. Dacă aș fi recunoscut că Biblia are autoritatea cea mai mare, atunci ar fi trebuit să recunosc și faptul că rolul meu preoțesc de mediator nu putea continua în lumina acestei autorități. Nu voiam să renunț totuși la această poziție scumpă mie.

În al doilea rînd, încă nu-mi pusesem niciodată activitățile preoțești sub semnul întrebării. Creștini din țările transatlantice veneau la noi la liturghie, ne vedeau uleiul sfînt, apa sfîntită, medaliile, statuile, odăjdiile, ritualurile și nu exprimau nimic critic față de ele! Modul impunător în care se desfășura serviciul religios, simbolurile, muzica și gustul artistic al Bisericii Romano-catolice îi fermecase. Tămîia nu numai că are un miros puternic, ci și vrăjește în mod misterios mințea.

Clipa convertirii

În toți cei 22 de ani ai vieții de preot n-am fost provocat decît o singură dată de un creștin adevărat. Era o femeie, și ea mi-a zis într-o zi: „Voi catolicii aveți o formă exterioară de evlavie, dar îi negați puterea care vine din credința în Dumnezeu“. Aceste cuvinte m-au neliniștit destul de mult, căci țineam la lumînări, la drapele, la muzica plăcută poporului, la chitare și la tobe. Și probabil că nici un alt preot de pe

toată insula Trinidad nu avea odăjdii și pelerine în culori atât de vii ca mine. Era evident că n-am transpus în faptă ceea ce recunoscusem.

În octombrie 1985, grația lui Dumnezeu a învins minciuna în care încercam să trăiesc. Mă dusesem în Barbados ca să mă rog în privința compromisului în care mă forțam singur să trăiesc. Mă simțeam cu adevărat prins în capcană: Cuvântul este cu adevărat absolut, trebuia să ascult numai de el – dar înaintea aceluiași Dumnezeu îmi făcusem juruințele de ascultare față de autoritatea supremă a Bisericii Romano-catolice. În Barbados am citit o carte în care se explica sensul biblic al Bisericii ca și „comunitate a credincioșilor“. În Noul Testament nu există nici o aluzie la o ierarhie bisericească. În el nu există un cler care să domnească peste laici. Mai degrabă, așa cum a declarat Însuși Domnul: „*Căci unul singur este Învățătorul vostru, Cristos, și voi toți sunteți frați*“ (Matei 23:8).

Cînd am văzut acum și am înțeles că „Biserică“ înseamnă comunitatea oamenilor credincioși, am avut libertatea să mă desprind de Biserica Romano-catolică ca autoritate supremă și să mă încred în Iesus Cristos ca Domn al meu.

În plus, am înțeles treptat că episcopii pe care îi cunoșteam în Biserica Romano-catolică nu erau deloc credincioși în sensul biblic. Este adevărat că cei mai mulți dintre ei erau bărbați pioși plin de devotament față de Maria și mătânii și loiali Romei, dar nici unul nu avea habar că lucrarea de salvare prin Cristos era încheiată și că această salvare este personală și completă. Ei toți predicau că omul trebuie să-și ispășească păcatul, să ia suferința asupra lui și să facă fapte religioase, deci „calea omului“ în loc de evanghelia grației. Dar, prin îndurarea lui Dumnezeu am putut să înțeleg că omul nu este salvat nici prin Biserica Romano-catolică, nici prin vreun fel de fapte, „*Căci din grație ați fost salvați, prin credință, și aceasta nu din voi – căci este darul lui Dumnezeu; nu din fapte, ca să nu se laude nimeni*“ (Efeseni 2:8-9).

Naștere din nou la vârsta de 48 de ani

Cînd am înțeles că viața în Iesus Cristos nu era posibilă în timp ce rămîneam fidel doctrinei romano-catolice, am părăsit Biserica Romano-catolică. În noiembrie 1985 am plecat din Trinidad și m-am dus mai întîi pe insula vecină Barbados, unde am putut locui la o familie în vîrstă. M-am rugat Domnului să-mi dea îmbrăcămintea și banii necesari pentru a ajunge în Canada, căci hainele cu care eram îmbrăcat erau potrivite numai pentru clima tropicală și singurii bani pe care îi aveam erau cîteva sute de dolari. Ambele rugăciuni au fost ascultate fără să spun altcuiva decît Domnului de nevoile mele.

De la arșița tropicală am aterizat la zăpada și gheața din Canada. Am petrecut o lună în Vancouver și apoi m-am dus în Statele Unite. Aveam încredere că Domnul Se va îngriji de numeroasele mele nevoi, căci începeam din nou la 48 de ani o viață de la zero, practic fără bani, fără carnet de rezident, fără permis de conducere, fără o recomandare de vreun fel, avîndu-L numai pe Domnul și Cuvîntul Său.

Am petrecut șase luni cu un cuplu creștin la o fermă din statul Washington. Am explicat gazdelor mele că părăsisem Biserica Romano-catolică și că Îl acceptasem pe Iesus Cristos și Cuvîntul Său în Biblie ca fiind atotsuficient. Am făcut aceasta, am zis eu, cu deplină convingere și hotărîre, definitiv și irevocabil. Totuși, departe de a fi impresionați de vorbele mele solemne, au vrut să știe dacă mai erau în mine

amărăciune sau răni. Ei s-au ocupat de mine cu multă rugăciune și cu o mare compasiune, căci și ei ieșiseră din Biserica Romano-catolică și erau conștienți cât de ușor se poate strecura amărăciunea.

La patru zile după ce am ajuns în această familie, prin grația lui Dumnezeu, a început să se vadă în mine rodul salvării, și anume sub forma unei atitudini pocăite. Aceasta însemna nu numai să cer iertare de la Domnul pentru anii mulți în care Îl dezonorasem prin compromis, ci să și accept vindecarea Sa pentru toate rănilor sufletești adânci pe care le suferisem în decursul anilor. În sfârșit, la vârsta de 48 de ani, mi-am pus toată încrederea numai în moartea înlocuitoare a lui Cristos, numai pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, numai din grație. Lui I se cuvine toată gloria.

După ce m-am restabilit atât fizic, cât și psihic datorită acestui cuplu creștin împreună cu familia lor, Domnul mi-a dăruit în Lynn o soție minunată, născută din nou din credință, inteligentă și plăcută la înfățișare. Ne-am mutat împreună la Atlanta, Georgia, unde am găsit amândoi loc de muncă.

Un misionar autentic cu un mesaj autentic

În septembrie 1988 am plecat din Atlanta și ne-am dus ca misionari în Asia. A fost un an de mare rodnicie pentru Domnul, așa cum n-aș fi crezut niciodată că era posibil. Bărbați și femei au ajuns să cunoască autoritatea Bibliei și puterea morții și învierii lui Cristos. Eram uimit să văd cât de ușor e pentru grația Domnului să fie eficientă când este folosită numai Biblia pentru a-L înfățișa pe Iesus Cristos! Ce contrast față de nenumăratele tradiții bisericesti care îmi întunecaseră cei 21 de ani ai vieții mele de misionar catolic în Trinidad, 21 de ani fără mesajul autentic.

Nu există cuvinte mai bune decât cele din Romani 8:1-2 care să explice viața abundentă despre care a vorbit Iesus și de care mă bucur acum: „*Deci acum nu există nici o condamnare pentru cei care sunt în Cristos Iesus. Căci Legea Spiritului vieții în Cristos Iesus m-a eliberat de legea păcatului și a morții*“. Nu numai că fusesem eliberat de sistemul romano-catolic, ci și devenisem o nouă creatură în Cristos. Prin grația lui Dumnezeu, numai prin grația Lui, am trecut de la faptele moarte la o viață nouă.

Martorii evangheliei grației

Creștinii care în 1972 mă atenționaseră cu privire la faptul că Domnul ne poate vindeca corpul mă ajutaseră încă și mai mult când îmi explicaseră pe ce bază puteau niște oameni păcătoși să-și clarifice situația cu Dumnezeu. Biblia arată fără echivoc că lucrul acesta este posibil numai și numai pentru că Iesus a murit pe cruce în locul nostru. Nu pot exprima mai bine lucrul acesta decât prin cuvintele din Isaia 53:5: „*Dar El a fost străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre; pedeapsa care ne dă pacea a fost asupra Lui, și prin rănilor Lui am fost vindecați*“. Aceasta înseamnă că Cristos a suferit în locul meu ceea ce ar fi trebuit să sufăr eu ca pedeapsă pentru păcatele mele. Dacă mă încred în Iesus ca Înlocuitor sau Substitut al meu, atunci pot să vin înaintea Tatălui ceresc. Isaia a scris lucrul acesta cu 750 de ani înainte de crucificarea Domnului nostru. Și, curînd după aceea, Petru a confirmat: „*El însuși a purtat păcatele noastre în corpul Său pe lemn, ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru dreptitudine; prin rănilor Lui ați fost vindecați*“ (1.Petru 2:24). Întrucît am moștenit de la Adam natura păcătoasă, toți am păcătuit și ducem lipsă de

gloria lui Dumnezeu. Cum este oare posibil ca – altfel decât prin Cristos – să stăm înaintea unui Dumnezeu sfânt și să putem mărturisi că El a murit acolo unde ar fi trebuit să murim noi? Numai prin credință putem pricepe că Cristos a devenit Înlocuitorul sau Substitutul nostru – că El a purtat în locul nostru pedeapsa pentru păcatele noastre. El, Cel fără păcat, a fost crucificat pentru mine, păcătosul. Aceasta e adevărata evanghelie, Vestea Bună.

Totuși, este oare suficient doar să crezi? Da, credința autentică e suficientă. Și o credință autentică, operată de Dumnezeu își va arăta și roadele: „*Căci noi suntem lucrarea Lui, creați în Cristos Iesus pentru faptele bune pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte ca să umblăm în ele*“ (Efeseni 2:10).

A ne pocăi înseamnă că noi – în puterea lui Dumnezeu – ne abatem de la modul nostru de viață de mai înainte și de la păcatele noastre. Aceasta nu înseamnă că nu mai suntem în stare să păcătuim, ci faptul că poziția noastră înaintea lui Dumnezeu a devenit alta. Dacă păcătuim din nou, aceasta este o problemă care tulbură relația cu Tatăl nostru, dar care poate fi rezolvată. Prin această problemă nu ne putem pierde poziția de copii ai lui Dumnezeu, căci această poziție, în care am fost așezați prin Cristos, este invariabilă.

În Evrei 10:10 se spune așa de minunat: „*În această voie suntem sfințiți o dată pentru totdeauna prin ofranda corpului lui Iesus Cristos*“. Lucrarea încheiată a Domnului Iesus Cristos pe cruce este deplină suficientă. Dacă îți pui întreaga încredere numai și numai în această lucrare făcută o dată pentru totdeauna, în tine va începe ceva cu totul nou, o viață nouă născută de Spiritul lui Dumnezeu. Atunci te vei naște din nou – din Dumnezeu.

Astăzi

„*Faptele bune pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte ca să umblăm în ele*“ înseamnă în cazul meu că astăzi activez ca evanghelist. Locuiesc în apropiere de Austin, statul american Texas.

Ceea ce scrie Paul în Romani 10:1-2 despre concetățenii lui evrei spun eu despre semenii mei catolici, pe care îi iubesc din toată inima: „*Dorința inimii mele și cererea mea la Dumnezeu pentru ei este ca să fie salvați. Căci depun mărturie despre ei că au zel pentru Dumnezeu, dar nu după cunoștința corectă*“. Cunoștința lor nu se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu, ci pe tradiția bisericească. Când cineva vede devotamentul și urgența cu care unii dintre călugării și călugărițele noastre din Filipine și din America de Sud își trăiesc religia, atunci se poate înțelege strigătul inimii mele: „*Doamne, dă-ne compasiune ca să înțelegem suferințele și chinurile pe care le suportă unii dintre călugării și călugărițele noastre ca să-Ți fie pe plac*“. Dacă înțelegem durerea din inima catolicilor vom simți dorința de a le aduce Vestea Bună că Iesus Cristos Și-a încheiat deja lucrarea pe cruce.

Mărturia mea arată cât de greu a fost pentru mine ca romano-catolic să renunț la tradiția bisericească, dar când Domnul o cere în Cuvântul Său, atunci trebuie s-o și facem. „*Forma de evlavie*“ pe care o are Biserica Romano-catolică face să-i fie foarte greu unui romano-catolic să recunoască adevărata problemă. Fiecare om trebuie să stabilească clar prin ce autoritate cunoaștem adevărul. Roma pretinde că adevărul poate fi cunoscut numai prin autoritatea ei. În *Codexul dreptului canonic* publicat în

1983 în timpul papei Ioan Paul al II-lea scrie la Canonul 212, paragraful 1:

„Credincioșii, conștienți de propria lor responsabilitate, sunt obligați de supunerea creștină să urmeze ceea ce păstorii spirituali, ca reprezentanți ai lui Cristos, declară în calitate de învățători ai credinței sau decid în calitate de conducători ai Bisericii“. Totuși, potrivit Bibliei, însuși Cuvântul lui Dumnezeu este autoritatea pe baza căreia se poate cunoaște adevărul. Nenumăratele tradiții inventate de oameni i-au făcut pe Reformatori să ia ca deviză: „Numai Scriptura, numai prin credință, numai din grație, numai în Cristos și numai lui Dumnezeu toată gloria“.

De ce scriu toate acestea

Îți împărtășesc aceste adevăruri ca să poți cunoaște calea lui Dumnezeu de salvare. Cea mai mare greșală a mea ca romano-catolic a fost aceea de a crede că putem răspunde cumva cu forțele proprii la ajutorul pe care ni-l oferă Dumnezeu ca să fim drepti înaintea Lui. Această presupunere eronată pe care mulți dintre noi am păstrat-o ani de zile este definită în *Catehismul bisericii catolice* (1994, paragraful 2021): „Grația este ajutorul pe care ni-l dă Dumnezeu ca să răspundem vocației noastre de a deveni copiii Săi adoptivi...“

Această presupunere existentă în subconștientul meu m-a ținut legat fără să-mi dau seama de o învățătură pe care Biblia o condamnă tot mereu. O asemenea definiție a grației nu este altceva decât o lucrare omenească inteligent născocită. Afirmația unitară a Bibliei sună dimpotrivă că îndreptățirea unui om înaintea lui Dumnezeu se face „fără fapte“ (Romani 4:6), „fără faptele Legii“ (Romani 3:28), „nu din voi – este darul lui Dumnezeu; nu din fapte...“ (Efeseni 2:8-9).

Cine degradează grația la un „ajutor“ care îi face pe oameni în stare să contribuie la salvarea lor neagă adevărul biblic: „Dar dacă este din grație, nu mai este din fapte, altfel grația nu mai este grație...“ (Romani 11:6). Mesajul biblic simplu este că „darul dreptitudinii“ e un dar fără plată, un cadou al Domnului Iesus Cristos, care este întemeiat numai pe sacrificiul Său total și deplin suficient. „Căci dacă prin greșeala unuia singur a domnit moartea prin el singur, cu atât mai mult cei care au primit prisosul grației și darului dreptitudinii vor domni în viață prin Acela singur, Iesus Cristos!“ (Romani 5:17). Așa cum a spus Însuși Cristos, El a murit și Și-a dat viața ca preț de răscumpărare pentru mulți (Marcu 10:45). Tot El a mai spus: „Acesta este sângele Meu, cel al Noului Legământ, care se varsă pentru mulți spre iertarea păcatelor“ (Matei 26:28). Iar Petru adevărește: „Cristos a suferit o singură dată pentru păcate, Cel drept pentru cei nedrepți, ca să ne aducă la Dumnezeu“ (1.Petru 3:18). Predica lui Paul poate fi rezumată astfel: „Căci pe Cel care n-a cunoscut păcatul L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptitudinea lui Dumnezeu în El“ (2.Corinteni 5:21). Acest adevăr, iubite cititor, îți este prezentat în Biblie într-un mod pe care să-l înțelegi. Singurul lucru la care îi cheamă Dumnezeu acum pe oameni este acesta: „Pocăiți-vă și credeți în evanghelia!“ (Marcu 1:15; compară și cu Fapte 17:30).

Lucrul cel mai greu pentru niște catolici care, ca și mine, au supt ca să zicem așa religiozitatea din laptele mamei este întoarcerea (convertirea) de la propriile merite. Gîndirea ne-a fost influențată hotărîtor de „merite“, de „contribuții“, de întrebarea „sunt oare destul de bun?“ Totuși, darul dreptitudinii în Cristos Iesus îl putem primi numai cu mîinile goale. A refuza să primești darul grației lui Dumnezeu este același

păcat pe care l-au comis evreii religioși de pe timpul lui Paul: „*Căci întrucât n-au cunoscut dreptitudinea lui Dumnezeu și au căutat să-și stabilească propria lor dreptitudine, nu s-au supus dreptitudinii lui Dumnezeu*“ (Romani 10:3).

Pocăiește-te și crede în evanghelie!

Richard Bennett locuiește cu soția sa Lynn în Yakima, Washington, USA. El întreprinde multe călătorii în interiorul și în afara Statelor Unite pentru a ține conferințe și are grijă și de site-ul de internet www.bereanbeacon.org care oferă în mai multe limbi texte și material audio-vizual privind deosebirea dintre Biserica Romano-catolică și mesajul Bibliei. Cea mai mare dorință a lui Richard Bennett este aceea de a conduce încă mulți oameni, mai ales catolici și în special preoți, la Domnul și Salvatorul său Iesus Cristos.

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

Aceasta marturie este preluată din cartea

Departe de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum II

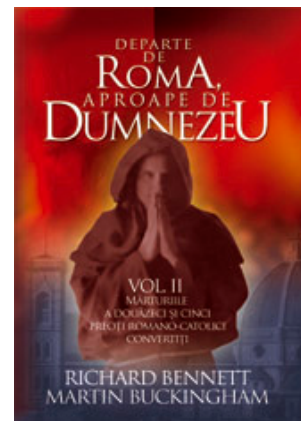
Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoți romano-catolici convertiti

Vol. II

Format A5

188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE
str. Podului nr. 8
Fagaras/BV, 505200
ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV
Hochstrasse 180
CH-8330 Pfäffikon ZH
ELVEȚIA

kontakt@clkv.ch
www.clkv.ch